

TANÚSÁG

A Nagymarosi Egyházközség Hírlevele

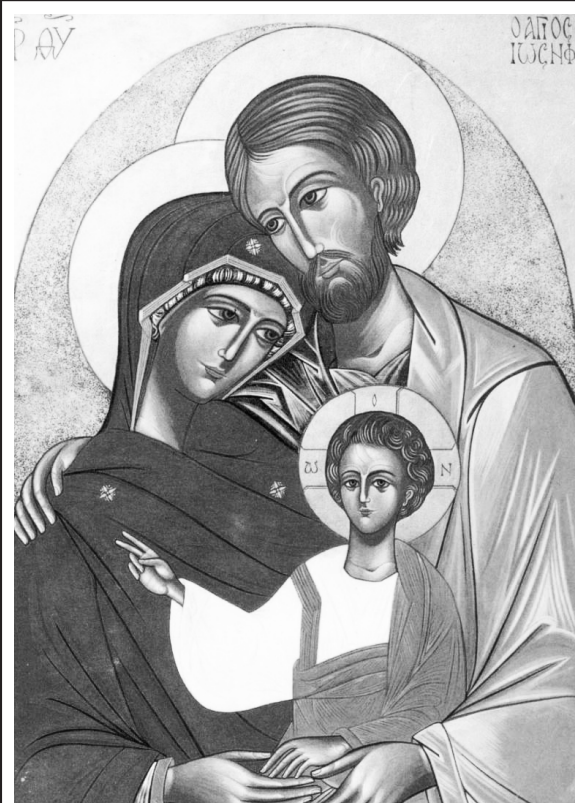
► Isten a szívünket akarja

Karácsonykor Isten hozzánk lehajlón arcának végtelen szépségét szemlélhetjük a gyermek Jézusban. Számomra ez a kép akkor lett különösen is kedves, mikor a Hit és Fény közösségben rendszeresen találkoztam értelmi fogyatékos emberekkel. Ott hallottam először, hogy mindannyiunknak növekednünk kell a könyörületben, s ebben a szegény, az elesett, a „kicsiny” a mi tanítónk. Tükröt tart elénk, és megmutatja sebzettségünket. Megtanít, hogy vagy a szívünket adjuk, vagy nem adtunk semmit. Ahogy egy sérült mondta: *„Én nem azért vagyok, hogy jó pontot szerezz a Jézuskánál! Vagy légy a barátom, vagy menj el innen”.*

Mikor szegénnyel találkozunk, sokszor zavarba jövünk, nemigen tudunk mit kezdeni vele, átme gyünk az utca túloldalára, felhúzzuk a gépkocsi ablakát, és másfelé nézünk. Karácsony ünnepe kapcsán feltehetjük magunknak a kérdést: én hogyan viszonyulok a szegényekhez? Jézus mit tenne a

helyemben? Ez a kérdés segített egy alkalommal, amikor a piros lámpánál kéregető emberrel sikerült pár szót váltanom, s ez a néhány pillanat bearanyozta a napomat. A szegényben Jézus szólt hozzám. Ő a betlehemi istállóban a szegénységet választotta, egész életére elköteleződött a szegények mellett.

A papszentelést követően komoly embernek hittem magam, főtisztelendő úrnak, ám a sérültekkel való találkozás felfedezte velem saját sötétségemet. Ahhoz, hogy igazi kapcsolatba kerülhessek velük, le kellett hajolnom hozzájuk, s ekkor az ember kiesik a nagyság szerepéből, s hozzájuk hasonlóan kicsinnyé válik. S talán ekkor érti meg, hogy Isten a szívünket akarja!

Amit a világ félredob, azt Isten befogadja. Egy segítő fiatal mesélt egyszer egy súlyosan beteg kisfiúról, aki beszélni sem tudott, de amikor a nevét hallotta, földöntúli mosoly jelent meg az arcán. Ez a beteg gyermek, akit Antoniónak hívtak, megváltoztatta a körülötte lévőket, mert benne nem volt semmiféle versengés, ő nem akart a „győztes csapatba” kerülni, nem keresett hasznos ismeretsegeket. Egyszerűen a menyország örömét hordozta.

A szegény, a sérült Isten szívében él. Időnként szeretjük mentetgetni magunkat: *„én miért nem segíték”.*

Mert ő bűdös, mert biztos itatra költi... Ezek azonban csak olcsó, átlátszó magyarázkodások. A kérdés továbbra is az: *„Jézus mit tenne a helyemben?”*

Szabó Irma Könyörgés Algernonért című írásából szeretnék idézni befejezésül: *„Mikor a miséző pap*

kítárta karjait, és azt mondta: »Emeljük föl szívünket...«, ő is felnyújtotta két ujját...s talán az egész templomban senki nem tudta úgy, mint ő, mennyire szükséges az embernek, hogy vállalja önmagát. S amikor a felnőttek két hosszú, tömött sorban felvonultak az áldozáshoz, ő is odaállt a pap elé, és tátogott, mint egy csupasz madárfióka. De magától értetődően nem kaphatott. Azért csak állt és várt. Nem értette, hogy miért marad ki éppen ő a szeretetlakomából, nem értette, mivel túlkoros. Ami annyit jelent, hogy szellemileg egy kissé visszamaradt. Együgyű. Csak egy ügye van: intenzív Isten-éhségben él. Vagyis értelmes nagyon. Bosszús ráncok jelentek meg az arcokon. A híveid, Uram, a híveid, akik tíz, húsz, harminc, negyven, vagy talán ötven éve is már napi áldozók, és elnyelte őket a megszakás, néhányan idegesek lettek, mert zavart szenvedett a gépies áhítat. Arcukon gyűrött lett a maszk. Mert ők nem tudják, mi az: kívánni és nélkülözni az Úr testét. Istenem, add, hogy úgy élje le Tőled kapott egyetlenegy és soha meg nem ismétlődő életét, hogy mindig vállalja önmagát. Mert Te még egy ilyen gyereket is meg tudsz váltani, de a maszkok és a szerepek mögött tátongó úr, a negatív semmi megválthatatlan. Mindig senki és semmi marad: nulla, ami az örök élet számára teljesen elveszett."

Áldott, szegényekhez lehajló, boldog ünnepet kívánok mindenkinek:

| GÁSPÁR ISTVÁN ATYA |

▶ Az 1956-os magyar forradalom

Osservatore Romano tükrében

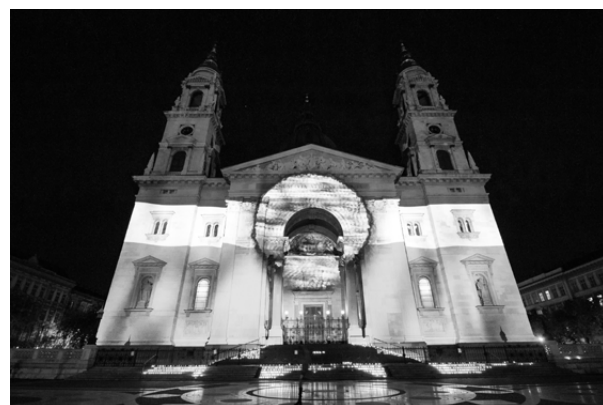
Az Osservatore Romano vatikáni napilap a november 4-i szovjet agressziót követően megsokszorozta híradásait a magyarországi eseményekről. A részletes politikai beszámolókon túl nagy teret szentelt a világegyház és az olasz helyi egyház kezdeményezéseinek, amelyek mind lelkileg, mind anyagilag a magyar nemzet megsegítésére irányultak. A véres, megtorló eseményekkel egyenes arányban nőtt világszerte a rokonszenv tüntetések száma a magyar forradalom és szabadságharc ügyéért. A vatikáni napilap

rendszeresen közölte továbbá azoknak az olasz illetve francia kommunista vezetőknek, képviselőknek a nevét is, akik a magyarországi forradalom szovjet vérbe fojtását követően kiléptek pártjukból, miután megismerték a kommunizmus valódi arcát.

XII. Piusz pápa szándékának megfelelően minden olasz egyházmegye plébániáin, templomaiban engesztelő szentmiséket mutattak be az áldozatok lelki üdvéért, imnapokat, körmeneteket, bűnbánati napokat tartottak a „hős magyar nemzetért”. Ezen túl adományokat gyűjtöttek és számos karitatív megnyilvánulással segítettek a szovjet elnyomás áldozatain.

| Vatikáni Rádió |

„Egy materialista tan erkölcsi bukásával szemben, amely a földi paradicsom délibábjával tagadta Istent és a mennyet, elfojtotta a szívek legmélyebb vágyait és mindenütt gyűlöletet és terrort teremtve megvalósította a földi poklot, mi még erőteljesebben, mint valaha megvalljuk katolikus hitünket”.

/ Bologna bíboros érsekének nyilatkozata /

A szentély-szekkók megújulása

2016. december 08.

„Ünnepelni és örülni jöttünk össze templomunkban a mai estén” – mondta István atya a szentély megújult szekkóinak átadása és megszentelése alkalmából bemutatott szentmisén. És valóban, az egész estét áthatotta az öröm és ünneplés hangulata a gyönyörű, megszőpült szentélyt látva, a nagyszámú egybegyűlt közösség érdeklődését tapasztalva, a szentmise ünnepélyességét megélve, dr. Beer Miklós püspök atya és Lohr Ferenc unokájának személyes, megtisztelő jelenlétét érezve.

Az évtizedek óta dédelgetett vágy immár valósággá formálódott: elkezdődött, és nagy lépést téve részben meg is valósult szeretett templomunk belső faldíszítésének megújulása, restaurálása. Köszönhető mindez a felújítást kezdeményező István atya elszántságának, a nagymarosiak nagylelkű adományainak, a püspökség és a helyi városvezetés jelentős összegű támogatásának. Ezúton fejezzük ki hálaunkat ismételten mindannyiuk bőkezűségéért.

A szekkó (al secco: szárazon, olasz eredetű szó) esetében nem friss vakolatra viszi fel a festéksanyagot az alkotó (mint a freskónál), hanem száraz falfelületre. Enyves, vagy más kötőanyagú festékekkel készül a kép. Ahhoz, hogy a festék megkőssön a mészfelületen külön kötőanyag (kazein) kell. Ez a technika egyszerűbb: bármikor el lehet készíteni, azonban kevésbé lesz időtálló, mint a freskó. A szekkók színei fénytelenek, pasztellszerűek, hamvasak.

/ forrás: világháló /

A szentmise keretében áldotta és szentelte meg püspök atya a szentélyt, a szertartás végén Dankai Jánosné Marika felkészült, értő szavakkal ismertette a falakon látható ábrázolások tartalmát, jelentését. Tarr György restaurátor művész szintén a szentmise végén beszélt a felújítás során szerzett benyomásairól („Itt szeretettel

Fotó: Németh Zoltán Pál

fogadtak...”), az 1926-ban készült szekók restaurálása folyamán felmerült technikai és szakmai/művészeti jellegű problémák megoldásairól. Megtutuk tőle, hogy Lohr Ferenc munkássága a 70-es évekbeli elismertségéhez képest mára jelentősen felértékelődött, és beavatta a jelenlévőket a restaurátori szakma elvárásaiba – az eredetihez való szigorú ragaszkodás és a művészi szabadság arányainak tekintetében.

A szentmise után a nagyszámú érdeklődő közösség szinte egy emberként vonult át a közösségi házba, ahol is a hívek által hozott válogatott finomságok adták a keretet az ünnepi agapéhoz, és az oldott hangulatú további együttléthez. Jó volt ezen az estén Tarr Gyurinak lenni, püspök atyának, helyi plébánosnak lenni, adományozónak és egyszerű szépet szerető embernek lenni. Szekóink és egy jó ügy iránti elkötelezettségünk összehozott bennünket néhány emelkedett órára ezen a békével telt estén.

Legyen a dicsőség mindezért szeretett Urunké!
2016. adventjében

| HEININGER FERENC |

▶ Emberek között Maroson

Már több, mint egy éve van köztünk Boros Zoltán atya. Elbeszélgettem vele, mint élte meg ezt az időt, mit jelentett neki.

Egy különös képpel kezd: november eleje volt, amikor Székesfehérvárról elhozták. Az egész úton súlyos felhők takarták a napot, szinte sötét volt. S amikor Nagymaros közelébe érkeztek, hirtelen kitisztult az idő, derűs napfény lett. Ez mintegy szimbolizálja az ittlétét. Fehérvárott nyomasztotta a bezártság, a magány. Csak koncelebráltan misézhetett.

Itt minden megváltozott. Igen sok fizikai megerőltetésbe kerül a misézés, de hatalmas örömmel teszi. Külön áldás a vasárnapi

prédikációra való készülés. És igen nagy örömmel tölti el, ha gyerekeknek miséz, a végén a homlokra keresztet adott áldás. István atyával hetente rendszeresen megbeszéljük a heti feladatokat, így jól kiegészítik egymást a hívek szolgálatában. A hétköznapi is telve áldással. Meglepődött, hogy mennyien – 8-10 fő rendszeresen – segítik a mozgásban, tisztálkodásban, az egészségügyi kezeléseknél. Kiemelte Jutka néni anyagi, áldozatos segítségét. Örömmel fogadja Rudolf Angi beszéd- és légzéstechnikai segítő gyakorlatait. Boldogsággal töltötte el a régi pannonhalmi, vele együtt öregdiákok – Petró Kálmán, Zoltai Zsolt és mások – barátsága. Sokat jelent számára az öregotthonban az első-pénteki szolgálat. Szeretettel vett részt többször az Alpha-kurzus összejövetelén, Kanyó Ágiékkel, a későbbi imaórakon és néha a szentlelkes csoport imáin.

Az internet nem érdekli igazán, néha tévét néz, olvas, és nagyon örül a sok látogatónak, hirtelen be-toppant gyónónak, az őt rendszeresen megsétáltató testvéreknek /Hajni szervezésében/. Külön köszönte a misézés közben az akolitus testvérek segítségét. Az elektromos biciklivel kinyílt előtte a világ. Emberek között él. Színesek a napjai. Persze a betegséggel együtt kell élnie, és az idő is múlik. De még reménykedik, hogy egyszer talán a saját lábára tud állni. De most mindenért nagyon hálás, és arra vágyik, hogy mindenben legyen meg az Isten akarata.

| HORTVOVÁNYI JENŐ |

▶ A málenkij robot

közvetlenül attól, aki átélte

Heininger Zsóka nénivel készült filmfelvétel arról, hogy mit is jelentett a „*kicsi munka*” valójában. A vetítést nagy csönd követte. Mert nem a gyűlölet hangja szólalt meg, nem is a félelemkeltésé. Mi egy bölcs emlékezőre ismertünk, de aki nem rejtegette átélt szenvedéseit. A szovjet megszállás egy másik elhurcolt áldozata is mesélt. Éberli Babi néni vendégei voltunk az Idősek Hetén néhányan, a karitászküldötteiként.

1945. jan. 2-án kidobolták, hogy minden 16 és 45 közötti nő és férfi jelentkezzen kétheti robotmunkára Amennyiben nem, úgy tizedelni fogják Nagymarost. Persze, ezt senki nem merete kockáztatni, inkább jelentkezett, köztük Babi néni, mivel a családban ő volt az, aki ezt vállalhatta. A Király utcában volt a gyűjtő. Az akkori esperes kiharcolta, hogy azon az estén még hadd mehessenek haza, hogy elbúcsúzhassanak a családjuktól. Megengedték azzal a kikötéssel, hogy ha valaki nem tér vissza, megölik az egész családot. Gyalog vitték őket Kál-Kápolnára, naponta 30-40 km-t mentek, éjszakára ajtó, ablak nélküli épületekbe szállásolták őket. Az árkokban, ahol elhaladt az útjuk, lelőtt emberek, katonák feküdtek. Mikor megérkeztek, már tudták, hogy nem két hét, amit ígértek, mert akik előttük indultak el, tájékoztatták őket szomorú sorsukról. Vagonokba terelték őket, 40-en voltak összezsúfolva. A szükségleteiket ott, mindenki előtt kellett végezniük, sokszor a fegyveres őrök szeme láttára. Egy hónapra keresztül utaztak, borzalmas körülmények közt. Majd barakkokban, istállóknak lettek elszállásolva, fűtés nélkül. Enni csak annyit kaptak, hogy éhen ne haljanak. Persze, a borzalmas lötytyőket is megették. A - 40 fokos hidegben téglákról kellett a vakolatot levenni. Babi néni pokróca nagyobb volt, ezért fülvédőket csináltak a széléből. Ha elvégezték a munkájukat, gonoszságból fölösleges munkát végeztettek velük. A nők kaptak olyan injekciót, hogy egészségügyi gondjaik ne legyenek havonta. Sokan megbetegedtek, Babi néni is kórházba került. Tavasszal egy kicsit jobb sorsuk lett a kolhozban, ehették a nyers krumplit. Mesélte még Babi néni, hogy szabadidejükben eljártak „*a vásárcsarnokba*”, vagyis a szeméttelpre:

káposztadarabokat vagy kidobott zöldségfélét kerestek ott, bármit, amit meg tudtak enni. Majd jött az aratás, az volt ám a kemény munka! Babi néni ott is kivette a részét, társaival együtt. Elérkezett a hazajövetel, az is nehéz körülmények közt, Még a koldulásra is rákényszerültek. 1945. dec. 24. Szenteste. Szegedről már megszöktek, de végig reszkettek, hogy fel ne fedezzék ezt, nehogy visszatoloncolják őket. Ezzel érték el azt is, hogy beszélni se merjenek a történelekről.

A nagymarosi emberek sokan ismerik ezt a történetet, hiszen több családból volt elhurcolt személy. Én is többször hallottam, meg olvastam is róla, de nem így közvetlenül, attól az embertől, aki átélte! Bizony összeszorult a torkunk, könnybe lábadt a szemünk! Babi néni mondta-mondta a kegyetlen dolgokat, pedig néha egy kis humorral is szépítette. Mi pedig, akik hallagattuk őt a lakásán, könnyes szemekkel, egy kis mosolyt erőltettünk magunkra.

Babi néni még azt is elmondta, hogy nagyon sokat imádkoztak, és az imából merítették az erőt az életben maradáshoz. Összetartottak, egymásra nagyon figyeltek. Nem haragszik senkire, még azokra a magyar tolmácsokra sem, akik gonoszul bántak velük. Értük is imádkozott, azt mondta: „*Én a Jóistenkére bízom őket!*”

Drága Babi néni! Adja **Isten**, hogy maradj velünk még sokáig, erőben, egészségben! **Köszönöm a bizalmat!**

► Közösségben vagyunk, mint élő kövek

2016. október 27-e és 30-ka között került megrendezésre a Pannonhalmi Bencés Főapátságban a Kárpát-medencei, Szent Márton oltalma alatt álló közösségeket egybegyűjtő rendezvény. Ezért a rendkívül jól megszervezett és gazdag hétvégéért elsősorban a Háló Egyesületnek tartozunk hálával, ami már hosszú évek óta szervez különböző, Krisztus köré épülő táborokat, határon innen és túl.

Azt gondolom, hogy egy rendezvény gyümölcseit az alapján lehet meglátni, hogy mit visznek belőle haza, és hogyan kamatoztatják azok, akik részt vettek rajta. Én személy szerint kaptam olyan lelki megerősítést és segítséget egy-egy előadásból vagy beszélgetésből keresztény testvéreimmel, melyek most is kísérik a mindennapjaimban. De örömmel olvashatjuk, Petrovics László polgármester vagy Láng András sorait is. Ezúton is köszönet értük.

Petrovics László:

„Nagy örömmel szólok meg, első alkalommal ebben a lapban. Öröm, mert örömteli élményeket oszthatok meg az olvasókkal, és azért is, mert a szerkesztő felkérése megtisztelés számomra.

Dr. Rendessy Annamária hívó szavára mentem el a Szent Márton oltalma

alatt álló Kárpát-medencei közösségek találkozója-ra. Ezúton is köszönöm neki az invitálást, nagyon hálás vagyok, amiért biztosította ezt a felemelő élményt.

2016. október 27-én utaztunk Pannonhalmára, ahova – számomra meglepetésként – több száz ember érkezett az ország minden területéről és a határon túlról. Minden terület képviseltette magát, ezen a rendkívül jól szervezett, tartalmas, jó hangulatú találkozón. A városunk

védőszentjének 1700. születésnapja alkalmából rendezett találkozón kifejeztük tiszteletünket és szeretetünket Szent Márton iránt, ugyanakkor igyekeztünk az ő szentté válásának történetéből megerősödvé a segítő és oltalmazó szeretet erejét növelni. »Közösségben vagyunk« – volt a találkozó vezérigéje, melyet a Háló nevű mozgalom hívott össze. Valóban közösségben érezhettük magunkat, hiszen Szent Márton, mint mindannyiunk oltalmazója, eleve közösséggé tett minket, de a résztvevők nyitottsága és sugárzó szeretete élővé tette ezt a közösségi érzést, egy-két nap alatt testvériessé téve a kapcsolatokat.

Nagymaros kis közössége a miénk, és büszkén mondhatom – a találkozón is többeknek mondhattam – hogy a Szent Márton-i segítségnyújtás, oltalom és összefogás, településünkön sokszor megmutatkozik. Különösen azokban az esetekben, amikor valaki, vagy valamely csoport bajba kerül. Ilyenkor vállvetve zár össze a lakosság, és önzetlenül segít! A közösségi életből sokat tanultunk a ta-

lálkozón, de nem volt okunk röstelkedni, mi is taníthattunk másokat! Sokszor az is elég, ha csak ott vagyunk, ahol épp kell, és mint élő kövek egymáshoz érve a víz vagy a szél irányát mozgatva alakítjuk a világot.

Szent Márton adjon továbbra is erőt és oltalmazó szeretetet a nagymarosiaknak!”

Láng András:

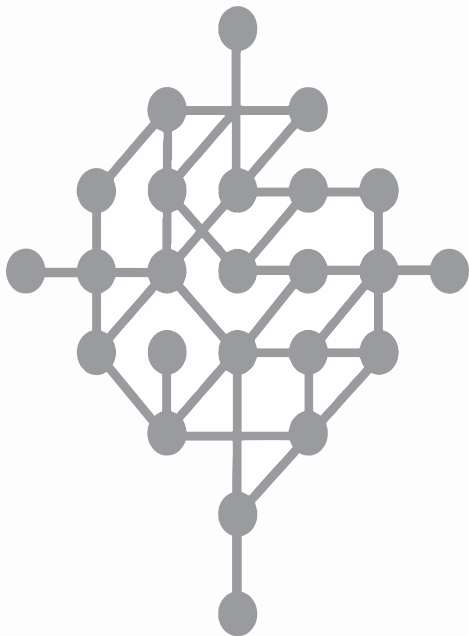
„Nagyon imádságos, szép három napot töltöttünk el Pannonhalmám. Rengeteg hasznos és érdekes előadás volt a keresztény közösségek építésével kapcsolatosan, melyeket mélyenszántó beszélgetések követtek a kiscsoportokban. A közösség, mint fogalom új értelmet kapott számomra: egy olyan közeg, ahol önmagunkat adhatjuk, őszintén megnyílhatunk egymásnak, és ezáltal lelki életünk, személyiségünk folyamatosan fejlődni

tud. Mégis számomra nem a remek ötletek voltak maradandóak, hanem Varga László, kaposvári plébános gondolatai, miszerint manapság olyanok vagyunk, mint Márta, csak cselekszünk miközben »elvesztük a jobbik részt«, azaz figyelni az Istenre, hogy mire is hív. Nem tudunk elcsendesedni, pedig nagy szükség lenne rá, mert Isten a csend barátja, a csendben szól hozzánk.

Nekem sikerült megtapasztalnom ezt a csendet a szerzetesekkel való közös reggeli, napközbeni és esti zsolozsmázások során. A pannonhalmi bazilika csendjében, egyszerűségében, az ég és Isten felé törekvő gótikus falai között imádkozva rádöbentem, hogy a legfontosabb feladatunk Istenre figyelni. Minden más ebből következik, hiszen a mi végső otthonunk Isten-nél van. Földi életünk csupán egy ideiglenes állapot, amelyhez túlságosan ragaszkodva hajlamosak vagyunk nem törődni az örökké valósággal, pedig semmit, de semmit nem vihetünk innen oda magunkkal, viszont ott mindenünk meg lesz.”

| LÉGRÁDI DÁVID |

A Szent Márton év logója a Márton ereklyéjének tartójára emlékeztető pontokból és azokat összekötő vonalakkól álló forma, ahogy a Szent Márton év kezdetén megtervezték. Viszont egy év alatt a pontok helyére emberek, arcok kerültek, az őket összekötő vonalak pedig valódi kapcsolatokká váltak.

▶ Kiderült!

Foto: Burgermeister László

A Regnum Marianum peranyagát kutató egykori kispap derített fényt János atya ártatlanságára.

2013-ban vagy ’14-ben Varga Ágota a Tartótiszt c. film tákolója azzal dicsekszik, hogy ő leplezte le Zimonyi Jánost a levéltárban. Rágalmazása szerint ő a „Zentai” fedőnevű besúgó. Kutatásaim során kiderült, hogy Zimonyi Istvánról van szó, aki Ipolydamásdon élt. A „bérfilmnőknő” elhallgatta a hozzá túl közel álló Ács Péter ávos-béemes nevét, és kijelentése 2. filmjében akkor hangzik el, amikor a 2015-ben megboldogult Major Sándor atyát, és Beton püspök urat hallgatja. János atya egyre fájlalta, hogy sem Sándor, sem Béla nem védték meg. Nem védhették, mert ők nem is hallották: a fenti nő a filmjébe bevágott dosszié-fedőlapot mutatja, eltarva annak jelzetét, és évkörét, amelyben készült!

Épp János atya, aki gyógyszerészből lett pappá, nem engedte kirúgni a regnumos katona- és kispap-társakat prefektusként. Aztán neki kellett mennie.

A tudatlanság is nagy kór, s a magaméból igyekszem a kutatással kilábalni. Még ha vissza is tartanak...

Kovács Miklós

► Mindenszentek, Halottak napja – kiengesztelődés

Az egyházat hagyományosan három részre oszthatjuk az egyháztagság szempontjából:

- **Győzedelmes egyház (ecclesia triumphans)** – tagjai azok, akik már Krisztus révén a mennyei dicsőségbe jutottak. A megdicsőült egyházhoz az angyalok és az üdvözültek tartoznak. Aki a mennyországban van, az mind „szent” – még ha nincs is mindegyikük itt a földön szentté avatva.
- **Szenvedő egyház (ecclesia patiens)** – tagjai, akik lényegében már üdvözültek, de még a tisztítóhelyen szenvednek. A tisztuló lelkek „odaát” érdemeket az üdvösséghez már nem szerezhettek. Ezért a vándor egyház és a megdicsőült egyház közbenjárására szorulnak.
- **Vándor egyház (ecclesia peregrinans)** vagy küzdő egyház (ecclesia militans) – melynek tagjai a földön élnek. (forrás: internet)

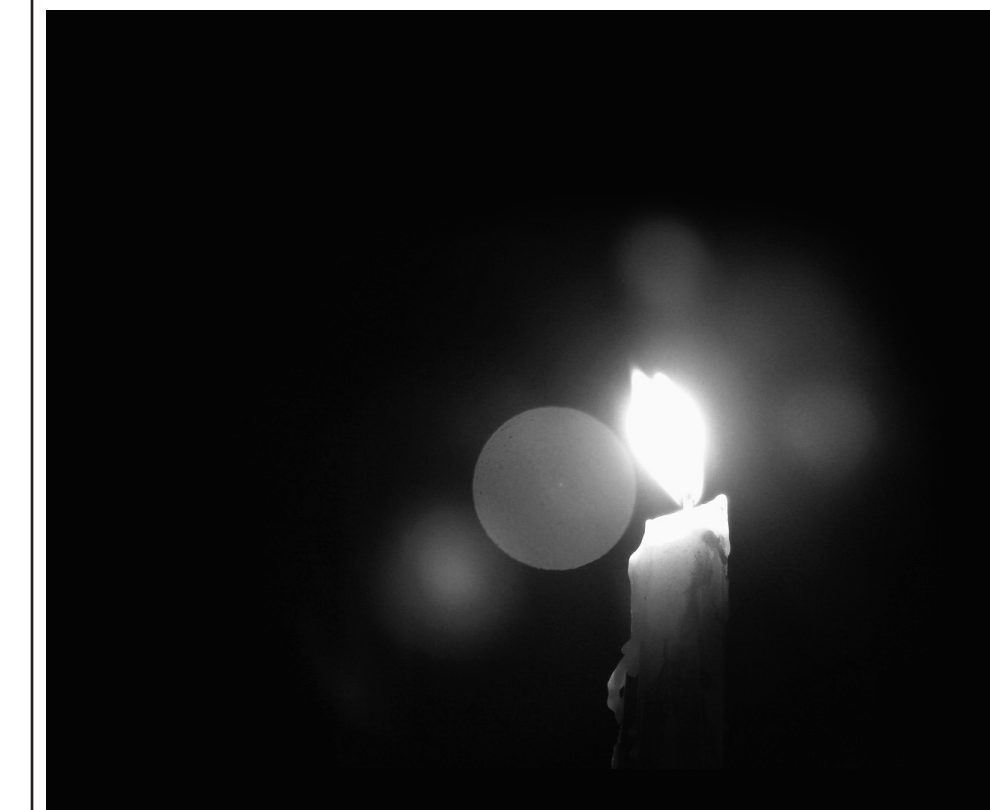
Vajon eleget imádkozom-e értük, akik már odaát vannak, és lehet, még a tisztulás állapotában szenvednek, várva imáinkat? Mert imáinkon keresztül is Isten szeretete árad ki feléjük, segítve őket, hogy tovább léphessenek az örök boldogságba, a mindenszentek közösségébe. Ehhez kapcsolódóan a tisztító tűz gondolata is foglalkoztatott.

Az atyai-anyai Istenben gyönyörködve és a Szentírást olvasva azt gondolom, hogy halálunk után a tisztulás állapota nem Isten büntetése. Isten végtelenül irgalmas, s az Ő irgalma számomra azt jelenti, hogy az emberi irgalomnál felfoghatatlanul nagyobb, hiszen Ő, Maga a forrás. Mi emberek gyermekeinknek mindig megbocsátunk feltétel nélkül, és nem büntetjük őket, – sőt boldogok vagyunk, amikor hozzánk visszatérnek bármilyen bűnből, félresiklott életből. Hát Isten az ő gyermekeit (tékozló fiait) miért is büntetné,

amikor hazaérnek? Mi nem leszünk képesek közeledni Hozzá, amíg meg nem tisztultunk egészen – ezt jelenti számomra a tisztító tűz.

A haldoklóknál is tapasztalhatjuk: sokszor azért nem tudnak elmenni, és szenvedésük időtartama ezért nyúlik hosszabbra, mert várnak még valakire, akitől elbúcsúzni, bocsánatot kérni, vagy valakinek megbocsátani szeretnének – kiengesztelődni vele még itt, a földi életükben.

Kérjük hát azt a nagy kegyelmet, s töreked-

Mindenszentekkor a győzedelmes egyház tagjaira, halottak napján pedig a szenvedő egyház tagjaira emlékezünk. Ezek az ünnepek úja és újra elmélyítnek a halál és az örök élet gondolataiban.

jünk rá, hogy még itt a földön kiengesztelődjünk egymással, akár a legkisebb félreértés, feszültség miatt is, hogy „odaát” már ne tartsanak minket távol Isten országától, a mennyországtól.

Van egy ehhez kapcsolódó történetem

Egy régi barátom halt meg pár évvel ezelőtt, akivel kapcsolatunk csúnya véget ért. Akkori álmomban szembe jött velem az utcán, de én álmomban is tudtam, hogy ő meghalt, ezért azt mondtam neki: „*Tudom, hogy meghaltál, te nem lehetsz itt!*” – és eszembe jutott barátságunk csúnya vége, amikor nagyon megbántott. Ekkor azt mondtam neki: „*Megbocsátok!*” És ő álmomban elfordult és átment a falon.(!) Sokáig hatása alatt voltam ennek az álomnak, de aztán megnyugodtam. Azt gondoltam, talán azért jelent meg álmomban, mert bocsánatot akart kérni. Ez jó pár éve történt.

Pár hónappal később, egyik este bevillant a képe. Nem értettem miért, hiszen úgy gondoltam, hogy a fenti megbocsátással lezárult ez a dolog. Kiültem a verandára és végiggondoltam kapcsolatunk éveit... – és itt döbbsentem rá, hogy az ember sokszor csak a rosszra emlékezik, elfelejti, hogy sok jót is kapott, és bizony azt is hajlamos elfelejteni, hogy nem csak a másik bántotta meg az évek során.

Akkor megköszöntem neki az együtt töltött szép napokat, a szeretetét, és bocsánatot kértem tőle az én bántásaimért. Ebben a pillanatban megcsendült a visegrádi harang! Csak egyet kondult, de az olyan volt, mintha a szívemben harangoztak volna! Földöntúli boldogságot éreztem, testem-lelkem remegett a boldogságtól, mosolyogtam az égre, és tudtam: Most érkezett meg a mennyországba!

| SZIGETI-BENEDEK HAJNI |

▶ Szent Erzsébet új közelségben

A magyar Harmadik Rend égi pártfogója

Nemcsak egy jószívű adakozó volt ő, kora jótévőinél nagyobb érzékenységgel megáldva. Felöltötte a Ferences Harmadik Rend ruháját, amit Assisi Szent Ferenc maga küldött neki. Ez szigorú elkötelezettséggel és saját jogokkal járt. Halála után jó két évszázaddal kezdtek jobban fölfedezni benne a világban

élő Istennek szentelt életforma mintáját. Gyertyános Éva, Szent Erzsébet kutató beszélt nekünk az ő ünnepe arról az egyre növekvő vonzerőről a XV. század Európájában, így olasz földön, ami Árpád-házi Szent Erzsébet alakjához is egyre inkább kötődött. Példája erőteljesen hatott azokra a függetlenné vált nőkre (pl. özvegység, a család hiánya, a kivételes hivatástudat folytán), akik nem kolostorban akarták folytatni vagy kibontakoztatni betegápolói, árvákat, nincsteleneket felkaroló munkájukat. Saját rendi szabályzatukkal hűségben, egy végleges fogadalommal ígéretet tettek az evangéliumi életvitelre. Ferences mivoltukban megerősítve, megvolt számukra az önálló döntés lehetősége, a közvetlenebb hatékonyságot biztosítva.

Ahogy megnő az egyházban a világi életforma becsülete, úgy lesz vonzó példa megint Magyarországi Szent Erzsébet – ahogy őt Európában nevezik. Halálának 800. évfordulója óta nemcsak itthon kapunk új lendületet megismeréséhez. De az nem állhat meg a pusztá érdeklődésnél. Kövessük is őt elhivatottságban – a mai körülményekhez igazodva!

| HORTOVÁNYI EMŐKE |

▶ Az időskor nyitja

„Gondolj Teremtődre ifjúságod napján...”
/ Prédikátor könyve 12.1/

Fiatalság, szépség, gyorsaság, pénz, vonzerő, ezek a mai világ sugallta értékek. Sokszor értéktelennek és fölöslegesnek érezzük ezért magunkat. Az időseknek ezért nincs könnyű dolga – bár a lelkünk mélyén érezzük, hogy értékesek vagyunk. Ennek ellenére sem vágyunk az öregségre, és különösen megszenvedjük a változást. A régebbi társadalmakban az idős embereket tisztelték, adtak a véleményükre. A mi kultúránk materialista jellegű, így az idős kort nem tekinti kellő értéknek.

Mi azonban gondolkodhatunk másképp!

Remek lehetőségünk van arra, hogy átvizsgáljuk valódi értékeinket. Ebben az időben jelentős irányváltás történik bennünk, egyre inkább a belső világunk és a szellemiek felé fordulunk. Meg kell értenünk, hogy már nem öltözhetünk úgy, mint a tinik, nem indíthatunk új karriert, és nem akarunk már mindenhol ott nyüzsögni, és nélkülözhetetlennek tűnni. A felesleges terhektől is meg kell szabadulnunk, el kell engednünk mindazt, amire már nincs szükségünk /régi ruhatár, elavult szokások, gondolatok/. Az idővel való versenyfutásból átlépünk az időtlenségbe.

Az idő távlatából tisztábban látjuk a múlt történéseinek jelentőségét, látjuk, hogy hol hibáztunk, és azt is, hogy mit tanultunk belőle. A békés átmenethez szükségünk van arra, hogy megbocsássuk fiatalkori tévedéseinket, és belássuk, hogy mindig a legjobb tudásunk szerint cselekedtünk. Bölcsességünk tapasztalatainkból fakad, és az, hogy ma is azok lehetünk, akik vagyunk, azt a fiatalkori énünknek köszönhetjük. Át kell gondolnunk, mi az, amit mindenképpen meg akarunk még valósítani. Mi az, amit akkor is szívesen végeznénk, ha már nem kell dolgoznunk, ami már nem a teljesítményről szól, hanem az örömről is. Alkotókedvünket és energiáinkat, amíg csak élünk

használni kell, különben megrekedünk, ami valamilyen betegségben nyilvánul meg. Életünk második felében egyre gyakrabban szembesülünk az elmúlással, a halállal. Földi életünk véges. Gyakran maradunk egyedül, de meg kell tanulnunk, hogy hogyan lehet egyedül, de nem magányosan élni. Igaz, hogy testi értelemben a termé-

kenységünk megszűnik, de más formát ölt. Ennek a teremtő erőnek most máshol, magasabb, szellemibb síkon kell megnyilvánulnia. Értelmet kell adnunk hátralévő éveinknek, megújult önmagunknak. A kis kert, az állatok gondozása éppúgy szülői mivoltunk megnyilvánulásai, mint az idősek ellátása, a fiatalok patronálása vagy pl. egy kreatív tevékenység.

Mindenkinek kitartást kívánok idős kor az varázsához – az Isten segítségével!

► Öszinteség

A Tanúság olvasóival szeretném megosztani azt a megtapasztalt kegyelmet, amely a Gondviseléstől megadatott. A családomtól folyamatosan megkapom, megélem a szeretet minden formáját, hála Istennek!

Egy váratlanul fellépő betegség során történt meg velem az őszinte felebaráti szeretetáradat, ami a szívemet-lelkemet feltöltötte a földi életem hátralévő időszakáig. Két évvel ezelőtt veserák miatt eltávolították a jobb vesémet. A műtét utáni kontrollon derült ki, hogy a baloldali vesém alulműködik. Ennek ellenére jól érzem magam, a jelenlegi betegségem is múltfélben van, amikor ezt a cikket írom.

Csütörtökön éreztem, valami nincs rendben. Állapotom estére rosszabbodott, felszökött a lázam, és a maradék vesém is jelezte a beavatkozás szükségességét, de úgy éreztem nem vagyok életveszélyben. A mindenben segítő feleségem kértem, hogy hívja fel, orvos-keresztfiunkat – aki kezdettől fogva segítségemre van betegségemben –, hogy tanácsot kérjünk. Határozott fellépésének köszönhetően kötöttem ki a váci sürgősségi osztályon, melyért nagyon hálás vagyok neki! Ez az a nap, amikor a „Lelkes” csoportunk heti rendszerességgel összejön szentségimádásra, hitünk titkainak megismerésére, kötetlen beszélgetésekre stb. Kérem

a Jóistent, sokáig tartsa egyben ezt a mi közösségünket. Angi jelezte csoportunk egyik tagjának, ma nem tudunk részt venni az esti találkozón, mert Vácra kell menni a kórházba. Innentől kezdve már a Jóisten terve teljesült. Pillanatok alatt megjelent házunk előtt a rendelkezésünkre bocsájtott „szereget taxi”, akinek vezetőjével idáig csak köszönő viszonyban voltam.

Azon az estén azt a sok önzetlen szeretetet, amit kaptam nehéz szóval kifejezni. Mindenkit beleértek, az orvosokat, ápolókat is, akik segítségemre voltak. Míg a vizsgálatokra vártunk Angival, váratlanul megjelent két „lelkes” csoporttársunk, és velünk is maradtak. Őszinte aggodásuk, ami arcukról sugárzott felém, azt, soha nem fogom elfelejteni, mély nyomot hagyott bennem örökre. Mikor elmondták, hogy az otthon maradt többi társunk is velünk van lélekben és imádkoznak értünk, még a láztól való didergésem is elmúlt. Ekkor értettem meg, hogy az imának mekkora a lélekre ható ereje.

A vizsgálatok húgyúti fertőzést állapítottak meg. Leleteim átvétele után közösen elmondtuk a DICSŐSÉGET, majd csoporttársunk hazahozott autójával. Már éjfél volt, mikor kiszálltunk házunk előtt.

Az imák lélekre ható ereje a következő napokban még szembetűnőbb volt számomra, amikor telefonhívásokkal, e-mailek sokaságával és szóbeli érdeklődések által is tudunkra adták, az értünk mondott fohászokat.

Hála legyen a Mindenhatóknak, hogy megtapasztalhattam a tiszta szeretet erejét.

DICSŐSÉG AZ ÚRNAK!

▶ Mit jelent nekem...

Amilyen az advented, olyan a karácsonyod!

Ez a kijelentés emlékeztet arra, hogy Isten felé forduljak, hogy magamba nézzek, hogy vegig gondoljam: mit is jelent számomra Ő – aki elküldte a Fiát hozzánk. Fontos tisztázni, kire is várok én? Mit jelent nekem az Ő eljövetele? Ki vagyok én, és ki Jézus Krisztus? – Az adventi gyertyák egy-egy fogalmat szimbolizálnak: hit, remény, szeretet és az öröm. Adja a jó Isten mindannyiunknak, „hogyan tudjuk együtt szemlélni Krisztus arcát, aki emberré lett, aki kisgyerekként jött köztünk! Aki örömet hozott a földre! Fedezzük fel az élet örömeit, találjuk meg az örömszerzés igazi módját! Tudjunk hálát adni a kegyelmekért, és másokban lássuk meg Őt, magát! Szívből kívánok mindannyiunknak áldott, örömteli adventi előkészületet!

Kanyó Ágnes

Ajándékkal tele...

Az advent számomra egy belső utazás, aminek végén ott vár egy mosolygós barát. Az állandó panaszkodás helyett minden nap megkeresem, hogy miért volt nagyon jó élni. A végén kiderül, hogy tele vagyok ajándékkal már karácsony előtt!

Edöcsény Zita

Életem adventje

Szinte bosszant, ahogy megint látom a boltokban a „karácsonyra” való készülődést. Már nagyon régóta zavar a vásárlás, a mondvacsinált ünnep kényszere. A konkrét tárgyi ajándékozással mindig bajban voltam. Mostában még inkább. Az advent és végén a karácsony már egy ideje, de különösen most, valami egészen más nekem. A naptári advent lassan átváltozik az életem adventjére. Egyre izgatottabban eltölt a várakozás, meggyorsul az idő, sokszor nyugtalanul, sokszor megizgított várakozással tölt el – nem a „Jézuskával” való találkozás – hanem Jézussal, az Istennel való igazi, végleges, a halálban való találkozás. Nem konkrétan a halálot várom /nem vagyok súlyos beteg, a baleset meg nem

„várható” dolog/. Egyre jobban tűnnek el életemből az egykor fontosnak érzett dolgok, félek is a változásoktól, de mégis lazulnak a köteleim, egyre kevesebb tárgy a fontos, egyre kevesebb dolog, esemény köt meg. Nagyon erősen lüktet bennem a változás. Valami döntő, alapvető fog bekövetkezni. És egyre jobban bánatnak a vétkeim, a hosszú évek óta mindig ugyanazok a visszatérők. Egyre jobban átérzem kicsinységemet, esendőségemet, bűnösségemet. Bánat, félelem, egyre több ima, mindent az elhagyott Jézusnak ajánlás lüktet bennem. Érzem, közeledik a végső karácsony, nem a Jézuskával, hanem a Jézussal való találkozás. Nagyon törekszem, s mégis úgy érzem, kevésbé, még rosszul készülök rá. Még nem vagyok igazán készen. Érzem, hogy nagyon gyenge vagyok, mindig újra és újra bűnbánatot tartok, ha elbukom, és kérem a Szentlelket, vezessen Jézushoz, Ő éljen velem, mehessek vele az Atyához.

Jenő

Az elcsendesedést, a lelassítást

és az előkészületet jelenti nekem advent. Ilyenkor próbálok nem az élet rohanó zajára, hanem a szeretetremre, a családomra és a közelgő ünnepre gondolni. Nagyon sokat jelentenek a rorate szentmisék, amelyek a Megváltó eljövetelére való várakozást jelentik.

Péntek Zoltán

Különös helyet tölt be

életemben az advent. Nekem mindig sok örömet szereznek a roratek. Teljesen más így kezdeni napot. Mintha feltöltődne kicsit. Persze kihívást is jelent, de ellensúlyozza a korán kelést a gyönyörű égbolt, hat óra előtt és a rorate után, Mert nem igen láthatja így az ember máskor. Ez az időszak sok készülődést is vet elém, hiszen különböző helyekre, más-más ajándékot kell készíteni. Nekem az adventet a pásztorjáték zárja le. A próbákon nagyon sokat szórakozunk, de az előadás az mindig varázslatos, még akkor is, ha elrontjuk.

Hadi Luca

Fotó: Németh Zoltán Pál

vagy a nagyot akarás láza, – néha még időben – eszembe jut a jászol és az alleluja...

Emőke

Két nagy áldozatot tett

az Isten Fia értünk. Az első, hogy leszállott a mennyből, és emberre lett. A második, hogy kínok között szenvedett, és meghalt értünk. Nehéz felfogni ezt a másodikat is, hogy azokért, akik valaha is megbántják – pont értük – adja oda önként valaki az életét. Úgy érzem viszont, hogy az első áldozat még ennél is na-

gyobb esemény volt. AZ ISTEN EMBERRÉ LETT. A végtelen – a Lélek – véges, anyagi formába lépett, önként, szeretetből, s védtelenül átadta magát nekünk. A karácsony nekem ebben a titokban való elmerülést jelenti.

Ahogy megélem – ahogy megéljük, az mindig változó, de igyekszünk lecsendesedni, és a meghittségegre törekedni. S ebben a várakozásban hagyom, hogy rám ragadjon a gyerekek izgalma, hiszen valami különleges dolog történik. Egy rendkívüli ajándék örömet élhetjük át, s betelhetünk azzal a szívmengető közelséggel, amiben az emberré lett Isten önmagát ajándékozza nekünk – azóta is szüntelenül.

Mária áldott állapota

Adventben - mint anyának - először ez jut eszembe. A Szűzanya nem „csak” gyermekét várta, hanem Benne az élő Isten Fiát. Ilyenkor megpróbálom átélni, és szemlélni azt a csodát, amit Mária élt át, hogy várom a világ, és benne az én Megváltóm születését, abban a tudatban, hogy tudom miért jön, de azt is, mennyit kell majd szenvednie. Ha van rá lehetőségem, ilyenkor Szent Ignác-i lelkigyakorlatra megyek, melyben a Lélek egy tiszta tükröt tart elém, így megláthatom valódi önmagam, kicsit távol a világtól, hogy érkezését megtisztult lélekkel fogadhasam.

Szigeti-Benedek Hajni

Z. A.

Mint egy visszatérés...

Egyszer egy Nógrád megyei kis faluban láttunk egy romos istállót, de a jászla épp volt. Magyaráztam a gyerekeinknek, hogy talán épp ilyenbe takarták Betlehemben a kis Jézust. A látvány visszahatott rám is. Mert minél egyszerűbben, minél szabadabban, minél alázatosabban szeretnék élni.

A roráték koraisága, hidege és szürkülete messze marad, amikor a templomba lépek: olyan, mint egy visszatérés vagy megtérés, és aztán az istencicsőítés, a hála ihleti a napom. Amikor el-elfog az ajándékozás

► „Intézmény” volt

Elment egy igaz ember

Nehéz leírni ezt a mondatot hitelesen manapság. Most, Zsolti esetében mégis bátran fogalmazok így.

Képviselőtestületi tagságom tíz évében ismertem meg igazából őt, noha korábban is tudtam, hallottam példaértékű nevelői munkájáról az iskolában, és „*ősidőktől való*” szolgálatáról az egyházközségben.

Együttléteinkkor a testületi üléseken, a többnapos munkahétvégéken alkalomról alkalomra csodáltam meg imponáló egyszerűségét, közérthetőségét, és nagyon- nagyon mély elkötelezettségét az Úrban. Ahogy mesélni tudott Medjugorjeről, az IFI Találkozók hőskoráról, fiatal és öregkori stiklijeiről, maga volt Rémusz bácsi személyesen – ha valakinek ez a név még mond valamit. Ittam, ittuk szavait.

Amiért azonban igazán főhajtással tisztelgek előtte, az imponáló szerénysége, alázata az Úr szolgálatában. Évtizedeken keresztül „*intézmény*” volt a Nagymarosi Egyházközség életében (is), egy észrevehetetlen „*untermann*”, aki kérés és kérdés nélkül mindig ott volt, ahol éppen elment a segítsége, és a „*működik magától*” elv látszatát keltve „*működtette*” az egyházközség ingatlanjait, ingóságait, és az Ifjúsági Találkozó számos háttér-tevékenységét, melldöngetés nélkül, szeretetből.

Másfél évvel ezelőtt, már túl a nagy műtétjén, ültem mellette a szigeten az apa-fia kenuzásakor a homokban. Gondterheltnek látszol – mondtam. Megint furcsák a leleteim – válaszolt – nem tudom mi lesz? Pedig

már tudta akkor, mi lesz. Tudta, hogy kapott az Úrtól és az orvostudománytól néhány évet ajándékba, hogy elköszönjön családjától, keresztény és világi testvéreitől, és az általa oly nagyon imádott élettől. November 29-n elengedett minden földi kötelességet. Isten veletek – gondolta talán, midőn az Úr színe elé lépett. Most már színről színre látja őt, és gondok súlyától görnyedő hátát látva lehet, már hokedlit ácsol a Jó Öregnek.

Megharcoltad, megfutottad, megtartottad! Próbálunk nyomodba lépni, nem lesz egyszerű.

| HEININGER FERENC |

► Ahol kemény munka ígérkezett

Mióta a karitás megalakult Nagymaroson, Zsolti és Andi tagja volt. Úgy éltek, hogy aki valamiért a látókörükbe került, azt látogatták, segítették, kísérték. Csáládok sora várta őket a karácsonyi csomagosztáskor.

Zsolti készséggel ott volt, ahol kemény munka ígérkezett, ott volt, ahol erélyre volt szükség, és ott is, ahol elfogadni, bátorítani kellett. Lehetett az hajléktan, idős ember, segítségre szoruló fiatal. Szívén viselte a KUC-KÓ sorsát: a kialakításánál, az átkötötetésénél, sokfelől hordott, és mennyi helyre juttatott ruhaszállítmányt! A nőkből álló csapat vele lett sokoldalúbb, hatékonyabb. Hát még, ha vidámságát, természetességét és jó szándékát is hozzá adjuk! Gondoskodó figyelmét mindvégig – ereje fogytában is – megtapasztaltuk. Tekintete pedig hitelesítette azt, amit egyszer mondott: „*Hálás vagyok, hogy segíthettem!*”

| A SZENT RÓKUS KARITÁSZ TAGJAI |

► De mit tehetek én?

Ajándékba kapott otthonunk, a Föld tűnik egyre kiszolgáltatottabbnak – miattunk!

A Szentatya Laudato sí' (Áldott légy) című enciklikájában olyan, eleddig meglehetősen világinak számító fogalmak fontosságára hívta fel a keresztény hívők (és nem csak hívők!) figyelmét, mint a környezetvédelem, az éghajlatváltozás. Rámutatott, hogy e fogalmakkal bizony dolgunk van; sőt hívőként nem is kevés.

De mit tehetek én itt és most, konkrétan? Megpróbálok néhány tippet adni. Ezeket leginkább saját családi életünkben kölcsönözöm, tehát bárki hozzátéhet, elvehet belőle. A lényeg, hogy tegyen, s ne legyen közömbös (a tegező írásmódot előre elnézést kérek; így közvetlenebbnek és egyszerűbbnek látszott az ötletek átadása).

Fotó: Burgermeister László

a.) OTTHON

a.a.) Kis költségigényű tippek

- Csak ott égjen a villany, ahol vagy. Használj mozgásérzékelőt. Energiatakarékos égőket végy. Előnyben a LED-fényforrások. Itt a lámpák színét hőfokban adják meg. Talán a legideálisabb, a vajsínű, 2700 Kelvin (körüli) színhőmérsékletű lámpa.
- Kapcsold le éjjelre/nyaralásra a bojler, illetve mérlegeld, biztosan 80 °C-os vízre van-e szükséged, vagy elég hűvösebb is? Ha konyhai mosogató alatt helyi, konnektoros vízmelegítő van, használj időkapcsolót; amíg alszol éjjel, forró vízre sincs szükség.
- Gondold át a vízhasználatot. Pl. fogmosás közben nincs szükség vízre, csak az elején és a végén. Ugyanígy sok víz megtakarítható, ha nem folyó vízben mosogatsz – de tudom, ez az egy-medencés mosogatók esetében nem egyszerű feladat. Csalóka lehet a víztakarékos mosogatógép is, ha csak pár edénnyel fut.
- Válassz alacsony hőmérsékletű, lassabb mosást. A mosószerek elég jók már ehhez. Ha nem sürgős, várj össze egy teljes dobnyi szennyest; fajlagosan kevesebb vizet, áramot, mosószert használsz így.
- Használj természetes tisztítószereket. Például az ecet kiválóan oldja a vízforralóban vagy a kávéfőzőben lerakódott vízkövet.
- Ha vizet melegítesz, mérlegeld, mennyire van szükséged. A vízforralót teli tenni egy bögre téért felesleges. Ha főzöl, figyelj, mekkora edényt teszel mekkora platnira/gázzrózsa fölé.
- Ha központi fűtésed van termosztáttal, használj ki a szabályozási lehetőséget; éjjel a takaró melegítsen, ne a gázkazán. Ha télen elutazol több napra, állíts be alacsonyabb hőfokot.
- Szelektíven gyűjtsd a hulladékot. Minél kevesebb olajat kell bányászni a műanyagokért, minél kevesebb fát kell kivágni a papírért, annál jobb neked és a gyermekeidnek is. Ráadásul a nem vegyesen gyűjtött hulladék nagyobb/több kukát, hulladékzsákot igényel, ami ismét a Te konyhapénzedet apasztja. S még valami: tényleg fontos, hogy a tejfölös, margarinos tégelyt, tejes/gyümölcsleves dobozt elmosd/kiöblítsd, mert a hulladékfeldolgozó üzemben ugyanolyan emberek dolgoznak, mint Te, így egyszerűen megtisztelod őket azzal, hogy nem gyorsan bűzössé váló, ételmaradéktól ragacsos csomagolóanyaggal kell dolgozniuk.
- Árnyékolj! Ültess fát a déli homlokzat elé; ha van, ne vágd ki. Nyáron hűsít, télen viszont beengedi a fényt a lombmentes évszak.

/ Folytatjuk /

▶ A FaluKözi

Tavaly év végén hallottunk először a FaluKöziről, s azóta is időről-időre hívogatnak bennünket, hogy dicsőítsük együtt az Istent. A FaluKözi egyik zenészevel, Zoller Rezsővel beszélgetve tudhatunk meg többet arról, hogy mi is ez:

„A FaluKözi ima kialakulása előtt a Verőcén élő Viktorral kezdtük el együtt dicsérni az Urat, mint gitárosok. Ez alkalmak alatt jött az elhívás, hogy kezdődjön egy rendszeres, mások számára is nyitott, faluközi énekes ima-összejövetel. Kismaroson is vannak keresztény barátaink, ezért alakult ki az ima e három települést magába foglalva, tehát: Nagymaros, Kismaros és Verőce helyszínével. Az első alkalom tavaly decemberben indult, épp Nagymaroson. Azóta havonta egyszer, szerdánként este találkozzunk körforgásszerűen:

vagy a nagymarosi, vagy a kismarosi, vagy pedig a verőcei templomban. Általában 15-30-an vagyunk a fiataloktól egészen az idősökig, vegyesen. Mindnyájunknak jó megtapasztalni a plébániákat összekötő ima erejét, illetve hogy egyszer mi zárándokolunk más közösségbe, máskor pedig mi látunk vendégül másokat a templomunkban. Fontos az egység keresése, ezért ahogy az előző alkalommal, úgy most is meghívtuk a helyi zenészeket a nagymarosi alkalomra.” (A másik két településen nincsenek zenészek.)

A FaluKözi összejövetel tulajdonképpen egy hangos szentségimádás. Az oltárasztalra kitesszük a Szentiséget, (mindig csak annak segítségével, akinek van rá engedélye), és körülötte összegyűlünk a szentélyben. Így nagyon közvetlenül, mondhatni családiasan, egy szívvel-lélekkel lehetünk együtt Jézussal, mint imaközösség. Kezdetben talán óvatosabban,

de mostanra egész bátran énekelünk, imádkozunk. Az énekek között, ha arra indítást kapunk, hangosan rövid imákat is mondunk. Ebbe egyre többen bekapcsolódnak. Az egész alkalom egy nagy szabad ima. Így nem kötelező előre ülni, megszólalni, felállni stb. Azokat is mindig örömmel látjuk, akik kíváncsiságból megnézik az alkalmat. Az énekeket sokszor ismételve, sokféleképpen játszunk, mert itt igazából az ének az imánk, amivel meg tudjuk szólítani az Urat újra és újra. A csöndek alatt pedig engedjük a Szentléleknek, hogy gyümölcsöt teremjen bennünk.

Megkérdeztünk néhány olyan testvért is, akik rendszeresen járnak a FaluKözire, hogy számukra mit jelent, vagy mi jut eszükbe erről:

K: *„Valahányszor indulok dicsőítésre, nem érzem magam kész rá, hogy Isten jelenlétében legyek, mégis minden egyes alkalommal megtapasztalom az Úr hozzám lehajoló közelségét. Szégyellem, de Ő sokkal jobban vágyik a társaságomra, mint ahogy én az Övére. Mégis, mikor átjár az Ő Lelke, érthetlenné válik a Tőle való tartózkodásom. Érzem, hogy szinte átmos, és egyre mélyebbre hatol a szívemben. A Lélek kezd imádkozni bennem, és Ő maga mutatja be a dicséret áldozatát. Csodálatos megtapasztalni,*

hogyan az emberi esetlenségből Isten micsoda felemelő imádságot tud létrehozni. Csak annyi a feladatom, hogy abban az órában a szívem, a gondolataim, a hangom neki adjam és befogadjam jelenlétének csodáját."

E: „Hónapokkal ezelőtt, amikor az egyik alkalomra mentem, alig vártam, hogy énekelhessek az Oltáriszentség előtt. Nekem mindig olyan felemelő érzés dicsőíteni az Urat a testvérek között. Amikor elkezdődött az első dal, én nagy lelkesen vettem bele magam. Az ének vége felé azonban valami egyre jobban elszorította a torkomat, és könnyek tódultak a szemembe. Hirtelen ott voltam némán, lélekben lecsupaszodva, egészen megnyílván az Úr előtt. Isten ekkor gyengéden felolvasztotta a hetek óta bennem lévő fagyokat. Akkor ismertem fel, mennyi feszültség volt bennem, s ez mennyire távol tartott nemcsak Istentől, de önmagamtól is. Ezen az estén egy csodálatos belső gyógyulást élhettem át. Isten megerősített valamiben, nagyobb megértést és világosságot adott egy számomra fontos kérdésben. Isten jó, és csodálatos, hogy mindig pontosan azt adja, amire valóban szükségem van!"

Heininger Ferenc:

„A FaluKözi dicsőítés/dicsőítő szentségimádás az általam megélt szentségimádásokhoz képest »új műfaj«. Nem több, nem jobb, mint egy csendes szentségimádás, egyszerűen más. Ezért érdekes, ezért inspirál. A FaluKözi számomra nagyon bensőséges, mély, magával ragadó. A gitáros énekek, a hangosan kimondott imádságok, gondolatok elindítanak valamerre, vezetnek, és mindig meg is érkezem: az Úrhoz. Sokat jelent a csendbenmaradás szabadsága, és a bennem formálódó gondolatok, érzések kimondásának a szabadsága. Az együtt éneklés, az éneklésben való aktív részvétel közelebb visz Jézushoz, együttal – ezt tapasztalom – alkalomról alkalomra elmélyít, gyógyít. Nagyon erős közösségi élményt ad, és megtanít, bátorít szavakban is kimondani a gondolataimat. Sokat kapok másoktól, és talán én is tudok adni a többi jelenlévőnek: a testvéri együttlét érzését, a »jó együtt Jézusban« érzését, a felszabadító, lelket boldogító ima örömét, a találkozás valóságát.”

| ÖSSZEGYŰJTÖTTE: EGY DICSŐÍTŐ |

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen.

► Tűzkár

Köszönet

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Szeretnék köszönetet mondani az egyház közösségnek, hogy imával, étellel, pénzzel, ruhával, tető-fedő-palával s még sok-sok mindennel segítettek, támogatták a Rákóczi utcai tüzesetben megsérült ház családjait! November közepén, egy vasárnap kora délután, bizonyos nagyon régi elektromos vezetékek lángra gyújtották az utcafront felőli tetőt. A házban két lakás található; a hátsóiban gyermekeim az édesanyjukkal, az elsőben egy háromgenerációs család; nagymama, mama, (felnőtt) gyerekek, ebből a lakásból, a konyhából indult a tűz, a padláson a két lakás közti tűzfal fékezte meg a tűz tovább terjedését, és persze a tűzoltók gyors reagálása. A lakás, amelyben gyermekeim laknak, megrongálódott, javításra szorul, mely javításokat a Szent Rókus Karitás számlájára befizetett felajánlásokból teljes mértékben el lehet végezni – nagy részét tavasszal. Jelenleg sikerült ideiglenesen lefedni, letakarni a sérült felületeket, ami a télre védelmet biztosít a további állagromlás ellen. Köszönöm mindazoknak kik odajöttek és hoztak valamit, odajöttek és munkájukat adták, kik imádkoztak, és külön szeretném megköszönni mindenkinek, ki névtelenül segített felajánlásával!

Boldog és békés karácsonyt!
Isten áldjon mindnyájatokat!

► Mesék önmagunkról

„és őszi esték melege leszek,
hogy ne lúdbőrzzenek az öregek –,

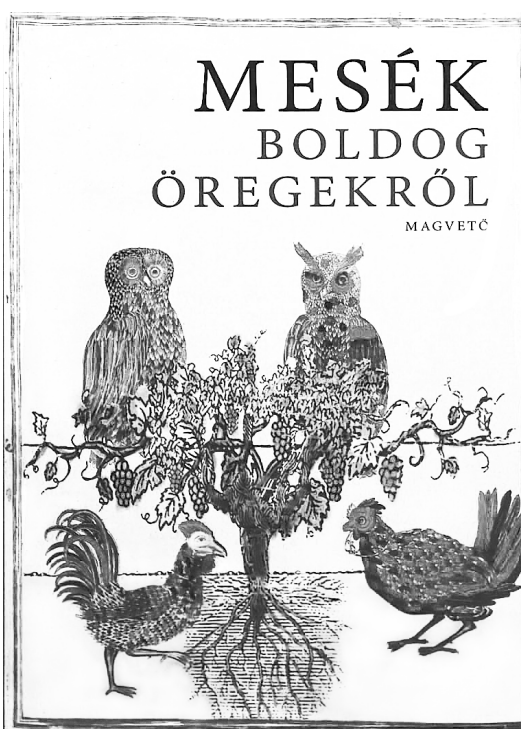
/ József Attila: *Medáliák 8.* /

Október 1. az Idősek Világnapja, és az egész hónap az övéké volt. Településünk is ünnepelte öregjeit. Egy héten át látogattuk karítasztagokként a kiscsoportokat, ahol általában az első szóra mesélni kezdte élete történetét a vendéglátó, tán a kilencvenen is túl.

Boldizsár Ildikó meséket válogat, mert felismerte, hogy ez az ősi műfaj nemcsak elbűvöl, nemcsak tanít, hanem gyógyító erővel is bír. Így lett ő a meseterápiás módszer megalkotója. Élethelyzetek, életállapotok, életkorok szerint szerkeszti nagyhírű sorozatát, melynek egy kötete a Mesék boldog öregekről (Magvető, 2014).

Innen vettünk egy magyar népmesét, amit a Nyugdíjas klubban felolvastam. A bölcs öregember című történet egy szegény katonáról szól. Olyan élethelyzet ez, ami segít eltávolodni az anyagi vagy emberi ragaszkodásoktól. De hősünk, mivel fiatal, tán könnyebben hisz a látszatoknak. A mese öregje nem-hogy szófukar, megszólalni is csak egy aranyért hajlandó. Aztán: „Édes fiam, elég ez a három mondás neked egy életre.” – mondja a fiatalnak, akinek alig múlt el a lagzija, amikor besorozták, és aki iparkodik haza, három éve nem látott feleségéhez. Egy loncsos fülű nagy számmárral találkozik, vele egy szép leány, aki csak ölelgeti, simogatja, csókolgatja. „Megússem, megriasszam őket? Ej, nem teszem. Mert eszébe jut az első mondás: kinek mi szép, szép az annak.” Akkor a számmár királyfi-vá válik, mert így tört meg rajta a varázslat. A katona, nyakában váratlan jutalmával alkonyatkor rablókkel találkozik. Azok ráförmednek, mire ő megmondja az

igazat. „Hahaha – kacagtak, dőltek erre, dőltek arra, hogy egy szegény bakának honnan lenne aranya...” Örül a katona, mert eszébe jutott az öregember második mondása: „amid van, el ne tagadd!”. Végre hazaér, és a sötétben bekukucskál az ablakon. Amit lát, attól „dühöngött magában, ette a méreg, de hopp, eszébe jutott az öregember harmadik tanácsa: az esti haragot hagyd reggelre.” Nem eszik, nem iszik, a szemét se hunyja le. Reggel mégse vádaskodik, hanem kérdez. És olyan választ kap, hogy „akkor ölelte, csókolta a feleségét, talán még ma is csókolja, ha bele nem fáradt”.

Sok mindenre tanít ez a mese: kezdve azzal, hogy van, aki befogadja a vándort, oda, ahol az öreg is elfér. Meglesz a jutalma annak, aki szabadon hagyja a másikat. Aztán, hogy valljuk, vállaljuk magunkat a legszélsőbb helyzetekben is. Mintát, sőt kedvet kapunk itt a mese vicces, izgalmas, szép fordulatiból, hogy a látszatok mögött a hús-vér embert meglássuk.

A pápa, aki hazájában úgy szólítottak, hogy Ferenc papa, tiltakozik a leselejtezés kultúrája ellen. Jaj egy társadalomnak, ha kiszorítja azt, aki nem hajt hasznot,

mert beteg vagy gyerek, mert öreg vagy szegény, mert nincs munkája vagy nincs otthona. Környezetben mindig van valaki, tán többedmagával van ott, aki a testvéremmé lesz, épp nekem. Úgy, hogy hallgatom, látogatom, adom egyszeri lehetőséget. Még most, amíg nem késő!

Sok örömet és fájdalmat, kétséget és megbékélést kapunk ilyenkor cserébe. És bölcs nagy csendet, ha hagyjuk, hogy a másik világa átjárjon.

Befogadó közegben

Hálaadó mise a találkozás jegyében

Első cigánypasztorációs imádságunkat adventi időszakban tartottuk. Immáron két éve, a „Kisgyermek” születésének hírére érkeztek a testvérek. Karácsony ünnepe kifejezi imádságainknak legfőbb célját, hogy megszülethessék a mi szívünkben is Jézus, aki az irgalmas Isten szeretetét hirdeti mindannyiunk számára. Cigány testvéreinknek fel kell mutatnunk, hogy az Egyházban nekik is helyük van (Insegnamenti III [1965], 491), a cigány kultúrában gyökerező értékeik és hitük pedig otthonra talál.

Imádságainkat örömmel fogadták az egyházközségben, Norbi atya és később Zoltán atya nagy segítségünkre volt. Elindult a cigánypasztorációs rovat a Tanúságban. Imádságainkon a cigány és nem cigány testvéreink is örömmel osztoztak, a közös szentkúti zarándoklatunkon pedig új kapcsolatok alakultak. Az Isten kegyelmére találunk mindebben, ezért is tartottuk fontosnak, hogy hálaadó szentmisében emlékezzünk meg az elmúlt két évről.

Dúl Géza atya, a Váci Egyházmegye Cigányevangelizációs Irodájának (a Ceferino Háznak) a vezetője örömmel tekint kezdeményezésünkre, így szeretettel fogadta meghívásunkat. Prédikációjában a „beleilleszkedésről” is beszélt, ahogyan az Isten fia része lett a történelemnek, a nemzedékeknek (Mt 1,1-17). Advent negyedik vasárnapjának előestéjén, imádságunk hálaadó szentmiséjén a cigány testvéreink befogadó közegre találtak, beleilleszkedhettek a helyi egyházközség imádságába. Jézus az itt megtapasztalt testvéri kapcsolatra hív bennünket, amely képes ragyogni a sokszor konfliktusos, sérelmekkel teli társadalomban.

| GYÖNGYÖSI GYULA |

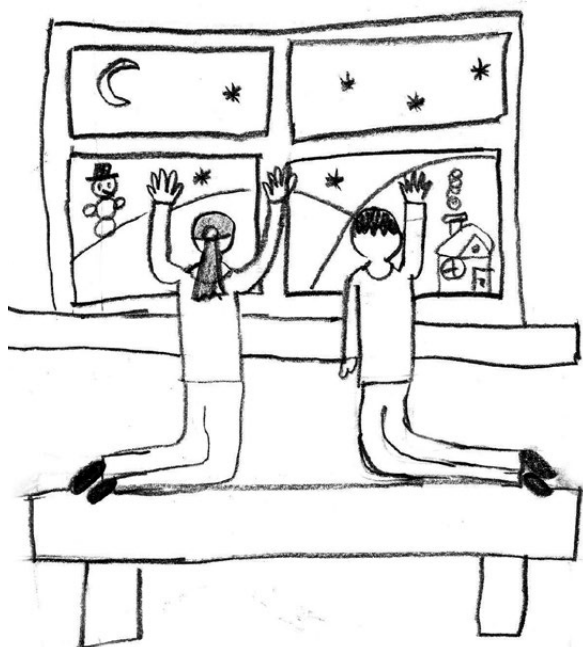
Weöres Sándor: Jelek / részlet /

*Mekkora hát a szeretet,
ha kísér minket örvényeinkben?
És mekkora szeretet lappang bennünk,
ha kísérni lehet örvényeinkben?*

Hamvas Boróka

Ha egyesektől megkérdezem

mit is jelent számukra advent, azonnal rávágják, hogy karácsonyi készülődés, ajándékok, szaloncukor. Számomra már a december is különleges, ugyanis december 6-án születtem, Szent Miklós puttonyában érkeztem. A születésnapomat egy francia-elzászi hagyomány szerint ünnepeľjük. Apukámmal kalácsbabákat sütünk, amelyeket manalának neveznek (emberke elzászi tájnyelven), mert a legenda szerint Szent Miklós kisgyerekeket mentett meg különbözö veszedelmektől. Az idei különösen szép volt, mert kedden születtem, és idén pont keddre esett dec. 6. Advent nekem azért különleges, mert ajándékot készíthetek mindenkinek.

Eseménydús, szép és boldog karácsonyt, jó készülődést kívánok mindenkinek!

| LÁZÁR FANNI, 5.A |

Csöndes estéli zsoltár / részlet /

Ó, Uram, nem birom rímbe kovácsolni dicsőségedet.
Egyszerű ajakkal mondom zsoltáromat.
De ha nem akarod, ne hallgasd meg szavam.

/ József Attila /

Hamvas Lórinç

Dob és tánc / részlet /

ünnep
béke
rend köve
ünnep lombja
csönd füve
béke kútja
szállj békés lomb csöndje
fényes ünnep ága lengj
ima irama
unalom fénye
csönd ünnep béke rend szállj
ima fény ünnep lengj béke
fény csönd
béke
csönd
csönd
béke
béke

/ Weöres Sándor /

▶ Titkos ajándékok hete az Édeskében

Egy új kezdeményezés indult november 11 és november 19 között: *Szerezz örömet!* Szent Márton és Szent Erzsébet neve napja átvisz *a köpönyegtől a rózsáig* – ahogy ezt a *Szent Rókus Karitás* meghirdette.

Én az Édeske Cukrászdában dolgozom már lassan másfél éve, és nagyon sokféle emberrel találkozom a munkanapokon. Bevallom őszintén, sokszor nem a kedvesség, az udvariasság és a mosoly az, amit kapok a vendégektől. Ezért is, először kissé furcsán néztem Emőke néniire, amikor bejött hozzám, és elmesélte a kezdeményezés lényegét, de úgy gondoltam, hogy ez most remek alkalom arra, hogy meglássam, milyen a mai ember, hogy fogadják a 21. század emberei az ilyen névtelen kedveséget, szeretnének-e akár egy ismeretlenek örömet okozni. Hát tapasztalatokat szereztem bőven.

Emőke néni, miután elmesélte a dobókockás játék lényegét, hogy mindegyik szám egy pár üzenetet rejt, amin a dobó elgondolkodhat, kifizetett nekem két kávé, vagy két tea árát (egy árban van nálunk), hogy

ezzel elindítsa a reménybeli láncot, a titkos ajándékozás láncát. Az első vásárló, aki egy teát szeretett volna, fáradtan érkezett, gondoltam, felajánlom neki a két ajándék egyikét, és elmondtam, hogy Nagymaroson most van a *Szerezz örömet* kezdeményezés, és hogy őt egy vendég most megajándékozta ezzel a teával. Hát a hölgy reakciója érdekes volt, szarkasztikus mosollyal azt válaszolta „*marha jó, most akkor nekem is fizetni kell*”. Valami ilyesmire is számítottam, de azért szíven vágott. Elmondtam neki, hogy nem, ebben csak az vesz részt, aki szeretne, nem kötelező, és közben nyújtottam felé a teát.

Első tapasztalatként elég rossz volt, de nagyon sok jó tapasztalatot is szereztem. Még aznap este, az előbb említett hölgy után érkezett egy anya két gyermekkel, elég szomorúnak, fáradtnak tűnt a hölgy, a gyerekekkel jöttek beülni, sütitzni, ő pedig teát kért. Mivel még egy kávé vagy tea ára benn maradt, gondoltam hátha ő örülne neki. Amit attól a hölgytől kaptam válaszként, az viszont nagyon tetszett. Szomorú, fáradt

szemei felcsillantak, és nagy hálát láttam a szemében, megköszönte 3x is, gratulált a kezdeményezéshez, és lelkesen rákérdezett, hogy esetleg ő is bezállhatna. Mondtam neki, hogy persze. Nagyon boldog volt, még a beszélgetésünk után is láttam, hogy jobb lett a kedve, mosolygós volt, vissza is jött hozzám, hogy köszön mindent. Nagyon jó érzés volt, úgy éreztem, hogy így, a kezdeményezés által boldoggá tettem ennek a hölgynek az estjét. Listán vezettem egész végig a láncot, hogy pontosan lássuk a kolleganőimmel, hogy ki mennyivel folytatta, és mi azt hogy tudjuk tovább adni.

A *dobókockás játék* is sikeres volt, főleg a gyerekek szerették nagyon, ők szúrták ki a pulton, és élvezettel dobták, várták, hogy melyik szám lesz az övék. Párszor az is előfordult, hogy az egész család dobott, és megkértek, hogy jelöljem be a papíron, hogy melyik szám kié, és hazavitték.

A Titkos ajándékok hete a **Sigill** kulturális kávézóban is zajlott. Az önkéntes megvendégelés mellett a „*Van egy dobásod*” kedvéért ott is volt dobókocka. Aki bezállt, egy ötlet-sort vihetett magával: olyan ajándékokról, amik nem kerülnek semmibe. A hét igazi kibontakozása pedig a **tűzkár** veszteségeinek enyhítése lett: azzal az újra példátlan összefogással, ahogy a Szerezz örömet napokhoz ez a nagy kihívásokban is méltó.

A további napokban nagyon sok kedves emberrel találkoztam, próbáltam olyanoknak adni a titkos ajándékot, akik fáradtnak, kicsit lehangoltnak tünnek, akiken láttam, hogy jól esne nekik. Azt tudom így ez után a hét után mondani, hogy 10-ből 6-7 ember még mindig nyitott a titkos kedvességre, és meg is érdemli, hogy névtelenül is örömet okozzanak neki a mindennapos stressz, a munka, a rohanás közepette.

Nagyon örülök és szeretném megköszönni, hogy része lehettem ennek a hétnek!

Kuckó hírek

A Szent Rókus Karitás folyamatosan forgatja meglévő készletét szokott helyén ezért:

KÍNÁL, egyben KERES:

Ruhafélét, gyerekruhát, csecsemőholmit és felszerelést, babakocsit, gyerekágyat, főleg szabadidő ruhát, dzsekit, cipőt, csizmát, pokrócot, ágyhuzatot, ágyneműt, függönyt, szőnyeget, bútort, edényt, háztartási eszközöket és gépeket.

Folyamatosan szükség van kályhára, tűzhelyre, mosógépre, centrifugára, hűtőgépre (jutányos árért is, amennyiben javítható).

Nyitva tartás:

szombatonként 9-11-ig

Címünk:

2626 Nagymaros, Dózsa Gy. u. 2.

Érdeklődés, bejelentkezés:

+36 30 500 43 92

FELHÍVÁS:

Ismeretlen vagy bizonytalan eredetű holmit ne vegyetek kéz alatt!

A Megváltó vagy a karácsonyi Jézuska?

Megtérésem óta, sok mindent másként látok, tapasztalok, mint előtte. Felfordult az életem, számtalan dologban megváltoztam, és az egyik ilyen változtatandó dolog közé tartozik például a karácsony megünneplése is. Vagy fogalmazhatnék úgy, egyáltalán egy ünnep megélése.

A megváltó Jézus Krisztus vagy a karácsonyi Jézuska született közénk? Bár most a karácsonyról szeretnék írni, egy húsvéti karikatúrával vezetném be mondandómat, melyet egy Keresztény-humor blogon olvastam. „Húsvéti Nyuszika és a Piros Tojás állnak a keresztnél. Piros Tojás: Te, hát ez meg micsoda? Nyuszika: Fogalmam sincs.” Rövid, de sokat eláruló párbeszéd arról, hogy mit is veszítettünk el. Azt gondolom, talán „keresztény” családknál még valahol jelen van Jézus karácsonykor, de csak miután teljesen elfáradtunk a kényszerajándékok kitalálásában és a huszonötödik féle sütemény kidíszítésében. Aztán ünnepeljen, akinek erre ereje van. És mi van azokkal a családokkal ahol a hit, még csak nem is mérvadó az ünnepben. Emlékszem, hogy gyerekként ülök a fa alatt és krokodilkönnyeket hullatok a csalódástól, hogy nem azt kaptam, amit akartam, persze, a másik tíz dolog nem volt jó... – ez borzasztó! Vajon én keresztényként átadom a nem hívőnek a karácsony szellemét? Látja rajtam keresztül, mit is ünneplünk most? Nem szeretnék tovább elmélkedni most ezen, egy barátomé, felkérésemre, nálam sokkal hitelesebben leírták, hogyan változott át az ünnepük, mióta karácsonykor Jézus Krisztus születésnapját ünneplik. Számomra példaadó, ezért kértem meg őket, remélem, van még, akinek segít.

Filmjajánló: A tökéletes ajándék

A témához ajánlanék egy filmet is, melynek címe: A tökéletes ajándék / The perfect gift /. A közösségünkben karácsonykor megnéztük, és kortól, élethelyzettől függetlenül mindenkiben mély gondolatokat indított. A film mottója: „Képzeld el, hogy a világ rendez egy születési party-t, csak az ünnepeket felejtik el meghívni.”

| LÉGRÁDI DÁVID |

JEFFERSON MOORE CHRISTINA FOGNIE AMY HESS MATT WALLACE

FROM THE PRODUCERS OF THE PERFECT STRANGER

The Perfect Gift

WHAT IF THE WORLD FORGOT THAT CHRISTMAS
HAD ANYTHING TO DO WITH CHRIST?

a film by Jefferson Moore

ECHOLIGHT
STUDIO

Kiadja:

Szent Kereszt Felmagasztalása
Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Megjelenik:

negyedévente

Felelős kiadó:

Gáspár István

Szerkeszti:

Hortoványi Emőke

Főmunkatárs:

Hortoványi Jenő

Munkatársak:

Gyöngyösi Gyula
Légrádi Alexa
Légrádi Dávid
Szigeti-Benedek Hajnalka
Zoller Andrea

Tervező szerk.:

Láng András

Nyomda:

Multiszolg. Bt. Vác

Példányszám:

500

Impresszum

► Ajándék – másképp

Sokkal többet kapunk Jézustól karácsonykor, amióta nem ajándékozunk.

Néhány éve elhatároztuk, hogy nem a megszokott, társadalmunkban elterjedt ajándékozási lázban fogunk égni Karácsony előtt és alatt, hanem igyekszünk az adventet lelki készülődésre (lelkünk és házuk „nagytakarítására”) felhasználni, karácsonykor pedig inkább Jézus születésnapját ünnepelni. Először nehéz volt a belénk ivódott, régi szokásokat levetni, megváltoztatni. Sok aggodalom volt bennünk, hogyan is lesz ez, főleg a gyerekek szempontjából. Szembe kellett néznünk azzal, hogy eddig valami tündérmesét próbáltunk előadni nekik, tele titkolózással és feszültséggel, és valójában a karácsony lényegét kipipáltuk egy rövidke szentírásolvasással és énekléssel, a fő attrakció: az ajándékozás előtt. Érezzük, hogy nem lesz könnyű, de hogy mennyi váratlan „ajándékban” lesz részünk, arról nem is álmodtunk.

A legtöbb meglepetés a gyerekeink részéről érkezett. Őszintén megbeszéltük velük, hogy eddig valahogy ünnepeltünk, de most szeretnénk velük együtt változtatni ezen. Azóta a szentesték előkészítésében hatalmas lelkesedéssel vesznek részt. Mindenki szorgalmasan díszíti a házat, a karácsonyfát, rakja össze a betlehemet, és részt vesz az ünnepi ételek elkészítésében. Mivel mi Jézus szülinapját ünnepeljük, ezért hasonló szokásokat alkalmazunk, mint bármely családtag

születésnapjára ünnepelésénél. Készítünk Jézusnak tortát, és az asztalnál terítünk neki is egy helyet, ahol a széken az „ünnepi palást” jelzi az ünnepelt helyét. (Amit nálunk az ünnepelt szokott hordani.) A szenteste szentírásolvasással, énekléssel, imával, saját előadású betlehemessel, evéssel-ivással és közös játékkal, néha tánccal szokott eltelni. December 25-én, karácsony napján együtt megyünk misére, és az ünnepi ebéd után közösen ünnepelünk a közösségünkkel. Itt a Szálást keres a Szent Család mintájára elmondjuk, hogy befogadjuk Jézust, Máriát és Józsefet, és elmondjuk mind, egyesével, hogy milyen lelki ajándékkal készülünk erre a napra, és mit kaptunk az elmúlt időszakban, amit megköszönünk Jézusnak. Aztán elmondjuk, hogy milyen lelki ajándékot kérünk az elkövetkező időkre (pl. bátorságot, szelídséget, szófogadást, türelmet, lelki szemüveget – hogy Jézus szemével tudjunk látni stb.). Visszatekintve döbbenetes, hogy Jézus ezeket a kéréseinket mennyire komolyan veszi és megadja. Közös dicsőítés, betlehemes, evés és játék után az Ünnepelt örömeivel térünk haza.

Annak ellenére, hogy nehéz a világ nyomásával ellenkező irányban megélni a karácsonyt, már nem alakítanánk vissza úgy az ünneplésünket, hogy a tárgyi ajándékozáson legyen a hangsúly. Jézusnak adtuk a hagyományos ajándékozást, és Ő cserébe nyugalommal, békével és minden évben újabb ajándékaival lep meg minket. Az egyszerűségben, szegénységben közénk jött Jézus rengeteg olyan ajándékkal halmozott el bennünket, melyeket azelőtt észre sem vettünk a titkolózás

feszültségében, a kényszer-ajándékok vásárlása és odaadása közepette. Hatalmas lelki felszabadulással járt ez a folyamat, melynek ajándéksorozata sosem ér véget. Hiszen ahogy az Isten is végtelen, és a róla való tudás kimeríthetetlen, úgy az Ő Fiának megtestesülésével kapcsolatban is mindig újat és újat mutat és ad mindenki számára, aki nyitottan vár rá.